

Tập thơ Trần Dần

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Bài Thơ Việt Bắc

Đây!
Việt Bắc!
Sông Lô
Nước xanh
Trông trăng mảnh nguyệt!
Bình Ca
Sương xuống
Lạc
Con đò!
Đáy dạ thời gian
Còn đọng
Những tên
Như
Nà Phạc
Phủ Thông
Đèo Thùng
Khau Vác
Tôi nhớ
Đồn Róm khi xưa
Nơi ta
Ngã xuống
Trời sao áp ủ!...
Đây
Khe suối cạn
Nơi
Bạn ta nằm.
Chắc hẳn
Khu A.T.K
Beo gằm cỏ rậm
Bản xưa
Chim chóc
Phục hồi chưa?
Người khách đến!
Thuyền lên
Bến lạ
Mãi vui
Sương núi

Trăng ghềnh
Tìm đâu
Dấu vết ngày xưa?
Đâu
Bom đạn tội tình
Thuở ấy?
Rừng chẳng nói
Lá rơi
Vàng võ!
Thác
Bạc phơ đầu
Mài gọt
Đá xanh!
Nhưng hãy tin
Nhiều đêm
Bên bếp lửa,
Lũ trẻ đầu xanh
Nghe
Chuyện người xưa,
Cũng
Mê mãi
Như ta
Nghe cổ tích!...
Ở đây
Ta đã long đong
Chín mùa xuân cạm lửa,
Đạn
Như ruồi
Bâu kín
Gót chân đi!
Ở đây
Lên Bắc
Lại về Đông,
Vò võ
Chân trời
Khẩu súng,
Mỗi đêm
Từ biệt
Một quê hương!
Ở đây
Ta dấy nghiệp

Nhọc nhần
Hai tay trắng
Mưu cơ
Tần tảo
Mới làm nên
Đất nước bây giờ
Chính
Cái nôi Việt Bắc
Bế bồng ta
Qua
Tất cả
Tháng năm đầy lửa
Nuôi ta
Nuôi cách mạng
Lớn khôn
Ta bầu bạn
Củ khoai môn
Nương sẵn
Bạn
Con chim mất ngủ
Rừng già
Bạn
Sông Đà
Sông Mã
Chở đầy sao
Bạn hang núi
Lá vàng rơi
Khắc khoải
Ở đây
Muối mặn ta kiêng
Thương xót
Đời con khát nước
Tương lai
Ta thất bại
Vi mào!
Ta đã nhìn
Như
Người lính nhện
Nhìn mùa xuân
Lại đến
Nhện mùa đông

Nhịn điếu thuốc
Nhịn từng vương vãi
Nhịn no
Nhịn ấm
Nhịn tình yêu!
Ở đây
Mây sớm
Quản
Sương chiều
Đầu bản
Hùm kêu
Khản giọng
Đạn bom
Chầu chực
Bốn bên nhà
Ta sống
Giữa
Bản hùng ca nguy hiểm
Ở đây
Manh áo vải
Chung nhau
Giấc ngủ
Cũng chung
Chiều đất
Hành quân
Chung
Khói bụi đường trường
Con muỗi độc
Chung
Nhau con sốt
Chiến trường
Chung
Dầu dãi đạn bom
Tới khi ngã
Lại chung nhau
Đất mẹ
Hãy chia sẻ cho nhau
Gió Bắc!
Chia
Mưa phùn
Nước lũ

Cơm thiêu.
Để đến lúc
Mắc trung vây địch.
Lại chia nhau
Những thỏi đạn
Cuối cùng
Ở đây
Ta mắc nợ
Núi rừng
Một món nợ
Khó bề trang trải
Việt Bắc
Cho ta vay
Địa thế!
Vay từ
Bó củi
Nắm tên
Vay từ
Những hang sâu
Núi hiểm
Cả
Trám bụi
Măng đắng
Đã nuôi ta
Ta mắc nợ
Những rừng sim bát ngát
Nợ
Bản Mường heo hút
Chiều sương
Nợ
Củ khoai môn
Nợ chim muông
Nương rẫy
Nợ
Tre vầu
Bụng bít
Rừng sâu
Nợ con suối
Dù trong
Dù đục
Nợ

Những người
Đã ngã
Không tên
Ôi
Thế kỷ
Muôn quên
Ngàn nhớ!
Nợ này
Đâu để trả
Mà quên!
Đi!
Tất cả!
Dù quen tay vỗ nợ
Cũng chớ bao giờ
Vỗ nợ
NHÂN DÂN!

Chiều Vô Nghĩa

Gió thổi quá tay
Lạnh cây bàng bé...
Chiều thu cổ lỗ sĩ
Công viên đông chí
Sương sa cà khịa
Cho tôi một ngày chức năng vô lý!
Để tôi ngồi vô nghĩa nhất
Vô tri...

Chín Khúc Mưa Thu

Em ơi!
Ai xui nhà ươm chín mái?
Tơ ngâm chín vại
Dâu xanh chín bãi
Tằm ngả – chín nong
Ai xui cửa chín chấn song
Đường về phố em đèn lên chín ngả
Thư đi ngõ ngang chín ngõ...
Vườn hoa chín cửa
Đợi chờ – chín đêm

Ai xui hồ chín lá sen?
Thuyền bơi chín sải
Ca đêm chín người chạy
Còi tầm chín ngả gọi
Hẹn nhau chín tối
Xưởng xa chín ống khói
Chín người – tìm thư

Ai xui chấn chín ngả tư?
Chậm giờ chín phút
Ai xui chín ô kính ướt
Ngoài trời lá bút
Chín cản gió lốc
Chín dây đàn – đứt
Chín bông cúc – ngút
Chín tờ giấy – vút
Chín nông nổi – nhức
Chín khúc – lay lắt
Chín mảnh chai – sứt
Chín ngọn đèn – thức
Chín giọt mưa – nấc
Chín khuy áo – tức
Chín bình hoa – nứt
Chín bức thư – lạc
Chín trang – mực nhòe

Ai xui chín ngả mưa khuya?
Xưởng làm chín kíp

Cầu lim chín nhịp
Đò lên không kịp
Chín cửa sông khép
Nhằm chín bưu thiếp
Nhà nguội chín bếp
Buồng xưa – mưa nín
Dương cầm chín phím
Hẹn đi chín hẹn
Chín lần lạc thư

Ai xui?
Ai xui chín phố quanh co?
Chấn tàu chín đoạn
Anh đi chín sớm
Mưa to chín quận
Đèn muện chín ngọn
Anh tìm chín xưởng
Chín thư không người nhận
Anh về chín ngõ lấm
Chín làn khói cuộn
Nhà trọ chín phản
Chín góc công viên sương ngậm
Anh về chín khách sạn
Chín con đường xám
Chín ngã tư vắng
Qua nhà chín bạn
Anh về hối hận
Anh về nín lặng
Mưa dầm – chín đêm...

Ôi em!
Ai xui?
Ai xui khách sạn chín tầng?
Thêm lên chín bậc
Nhà cao chín nóc
Cửa quay chín góc
Anh trèo chín gác
Hành lang chín cột
Chín ngọn đèn bật
Chín buồng vào lạc
Bình phong chín bức
Thuốc ngủ chín cốc

Tải đi chín xác
Chín xe cứu thương rúc
Anh về cuối gác
Làm chín chỗ quặt
Cửa đóng chín chốt
Chín cô hầu buồng thức
Chín thang máy tắc
Anh về lạng ngất
Mưa gõ chín nóc
Chín cầu chì đứt
Chín cổ xúc xắn mắt
Anh ngồi không vận nhạc
Xung sóng chín đốt
Đàn cầm chín nốt
Chín mũi tiêm ngất
Chín điều thuốc đốt
Chín quyển sách không đọc
Chín bức thư lạc
Chín sổ địa chỉ nát
Chín dây điện thoại cắt
Chín tầng khách sạn
Mưa gõ chín đoạn
Anh ngồi nín lạng
Anh ngồi hối hận
Mưa dầm – lạc thư
Em ơi!
Em ơi!
Thư! ... Thư! ... Thư!... Thư! ...
Địa chỉ đề – mưa ướt
Chín lần – thư mưa ...

Không Đề 04

Mưa rơi phay phay
Ngã tư năm ngoái
Biết tôi khờ dại
Em đi không sao chống cự nổi
Đại lộ tai hại
Em dài man dại
Em dài quên che đậy
Em dài tê tái
Em dài quên cân đối
Em dài bối rối
Em dài vô tội
Em dài – khổ tâm...

Ngã Tư Xưa

Anh muốn rao lên cho làng nước biết
Hôm nay em bạc đãi một người.
Nhưng em ơi! anh chỉ đến ngã tư xưa
Anh đứng dưới một ngôi đèn bỏ.

Nhất Định Thắng

Tôi ở phố Sinh Từ:
Hai người
Một gian nhà chật.
Rất yêu nhau, sao cuộc sống không vui?
Tổ Quốc hôm nay
 tuy gọi sống Hòa Bình
Nhưng mới chỉ là năm thứ nhất
Chúng ta còn muôn việc rối tinh...
Chúng ta
Ngày làm việc, đêm thì lo đầy giấc
Vợ con đau thì rối ruột thuốc men
Khi mắng vui – khi chột nhớ – chột quên
Trăm cái bận hàng ngày nhay nhất
Chúng ta vẫn làm ăn chiu chắt
Ta biết đâu bên Mỹ Miéc tí mú
Chúng còn đương bày kế hại đời ta?
Người ta nói thằng ngô con đĩ
Ở miền Nam có tên giặc họ Ngô
Tài của hắn là: Khuyển Ưng của Mỹ
Bửu bối góm ghê là: một lưỡi đao cùn
Hắn nhay mãi cổ xẻ đôi Tổ Quốc

Tôi đi giữa trời mưa đất Bắc
Đất hôm nay tầm tã mưa phùn
Bống nhói ngang lưng
 máu rỏ xuống bùn
Lung tôi có tên nào chém trộm?
A! Cái lưỡi đao cùn!
Không đứt được – mà đau!
Chúng định chém tôi làm hai mảnh
Oi cả nước! Nếu mà lung tê lạnh
Hãy nhìn xem: Có phải vết đao?
Không đứt được mà đau!
Lung Tổ Quốc ngày hôm nay róm máu.

2.

Tôi đã sống rã rời cân não
Quãng thời gian nhưng nhức chuyện đi Nam

Những cơn mưa rơi mãi tối sầm
Họ lếch thếch ôm nhau đi từng mảng
Tôi đã trở nên người ôm giận
Tôi đem thân làm ụ cản đường đi
- Đứng lại!
- Đi đâu?
- Làm gì?
Họ kêu những thiếu tiền thiếu gạo
Thiếu Cha, thiếu Chúa, thiếu vân vân
Có cả anh nam chị nữ kêu buồn
- Ở đây
 khát gió, thèm mây...
 Ô hay!
Trời của chúng ta gặp ngày mây rủ
Nhưng trời ta sao bỏ nó mà đi?
Sau đám mây kia
 là cả miền Nam
Sao nữ tướng là non bồng của Mỹ!
Tiệm nhảy, rượu nồng, gái tơ
Tha hồ những tự do tự diếc
Tưởng như ở đây cứ chìa tay
 là có đô-la
Có trâu ruộng, – Có ngày đêm hoan hỷ!
Mặc dầu sao nữ đổi trời ta?
Tôi muốn khóc giữ từng em bé
- Bỏ tôi ư? – Từng vạt áo – Gót chân
Tôi muốn kêu lên – những tiếng cộc cằn...
- Không! Hãy ở lại
Mảnh đất ta hôm nay dù tối
Cũng còn hơn
 non bồng Mỹ
 triệu lần...
Mảnh đất dễ mà quên?
 Hỡi bạn đi Nam
Thiếu gì ư? Sao chẳng nói thực thà?
Chỉ là:
- thiếu quả tim, bộ óc!
Những lời nói sắp thành nói cụt
Nhưng bỗng dưng tôi chỉ khóc mà thôi
Tôi nức nở giữa trời mưa bão.
Họ vẫn ra đi

- Nhưng sao bước rã rời?
 Sao họ khóc?
 Họ có gì thất vọng?
 Đất níu chân đi,
 gió cản áo bay về.
 Xa đất Bắc tưởng như rời cõi sống
 Tưởng như đây là phút cuối cùng
 Giăng giới lại: – Mỗi lùm cây – hốc đá
 – Mỗi căn vườn – gốc vả – cây sung
 Không nói được, chỉ còn nức nở
 Trắng con người nhìn lại đất trời
 Nhìn cơn nắng lụi, nhìn hạt mưa sa
 Nhìn con đường cũ, nhìn ngôi sao mờ
 Ôi đất ấy – quên làm sao được?
 Quên sao nơi ấm lạnh ngọt bùi
 Hôm nay đây mưa gió giập vùi
 - Mưa đổ mãi lên người xa đất Bắc...
 Ai dẫn họ đi?
 Ai?
 Dẫn đi đâu? – mà họ khóc mãi thôi
 Trời vẫn quạt muôn vàn tầng gió
 Bắc Nam ơi, đứt ruột chia đôi
 Tôi cúi xuống – Quý xin mưa bão
 Chớ đổ thêm lên đầu họ -
 Khổ nhiều rồi!
 Họ xấu số – Chớ hành thêm họ nữa
 Vườn ruộng hoang sơ – Cửa nhà vắng chủ
 Miền Nam muôn dặm, non nước buồn thương
 Họ đã đi nhưng trút lại tâm hồn
 Oi đất Bắc! Hãy giữ gìn cho họ

3.
 Tôi ở phố Sinh Từ
 Những ngày ấy bao nhiêu thương xót
 Tôi bước đi
 Không thấy phố
 không thấy nhà
 Chỉ thấy mưa sa
 trên màu cờ đỏ.
 Gặp em trong mưa
 Em đi tìm việc

Mỗi ngày đi lại cúi đầu về
- Anh ạ.
Họ vẫn bảo chờ...
Tôi không gặng hỏi, nói gì ư?
Trời mưa, trời mưa
Ba tháng rồi
Em đợi
Sống bằng tương lai
Ngày và đêm như lũ trẻ mồ côi
Lũ lượt dắt nhau đi buồn bã...
Em đi
Trong mưa
 cúi đầu
 ngiên vai
Người con gái mới mười chín tuổi
Em ơi!
Em có biết đâu
Ta khổ thế này
Vì sao?
Em biết đâu
Mỹ Miéc, Ngô Nghê gì?
Khổ thân em mưa nắng đi về
 lủi thủi
Bóng chúng
 đè lên
 số phận
 từng người
Em cúi đầu đi, mưa rơi
Những ngày ấy bao nhiêu thương xót
Tôi bước đi
 không thấy phố
 không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa
 trên màu cờ đỏ

4.
Đất nước khó khăn này
 sao không thấm được vào Thơ?
Những tủ kính tôi dùng chân dán mũi
Các thứ hàng ế ảm đợi người mua
Nhưng mà sách – hình như khá chạy

À quyển kia của bạn này – bạn ấy
Quyển của tôi tư lự, nét đăm đăm
Nó đang mơ: – nếu thêm cả miền Nam
Số độc giả sẽ tăng dăm bảy triệu
Tôi đã biến thành người định kiến
Tôi ước ao tất cả mọi người ta
Đòi Thống Nhất phải đòi từ việc nhỏ
- từ cái ăn
 cái ngủ
 chuyện riêng tư
- từ suy nghĩ
 nặng con
 và tán vợ
Trời mưa mãi lầy rây đường phố
Về Bắc Nam tôi chưa viết chút nào
Tôi vẫn quyết Thơ phải khua bão gió
Nhưng hôm nay
 tôi bỗng cúi đầu
Thơ nó đi đâu?
Sao những vần thơ
Chúng không chuyển, không xoay trời đất
Sao chúng không chấp được cả cõi bờ?
Non nước sục sùi mưa
Tôi muốn bỏ thơ
Làm việc khác
Nhưng hôm nay tôi mê mãi giữa trời mưa
Chút tài mọn
 tôi làm thơ chính trị
Những ngày ấy bao nhiêu thương xót
Tôi bước đi
 không thấy phố
 không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa
 trên màu cờ đỏ

5.

Em ơi! – ta ở phố Sinh Từ
Em đang có chuyện gì vui hử
À cái tin trên báo – Ủ em ạ
Hôm nay bọn Mỹ Miéc, lũ Ngô Nghê
Chúng đang phải giậm chân đấm ngực!

Vượt qua đầu chúng nó,
mọi thứ hàng
Những tấn gạo vẫn vượt đi
Những tấn thư, tài liệu
Vẫn xéo qua đầu chúng, giới ranh gì?
Ý muốn dân ta
là lực sĩ khổng lồ
Đè cổ chúng mà xóa nhòa giới tuyến
Dân ta muốn trời kia cũng chuyển
Nhưng
Trời mưa to lụt cả gian nhà
Em tất tả che mưa cản gió
Con chó Mực nghe mưa là rú
Tiếng nó lâu nay như khăn em à
Thương nó nhỉ – nó gầy – lông xấu quá
Nó thiếu ăn – Hay là giết đi ư?
Nó đỡ khổ – Cả em đỡ khổ.
Em thương nó – Ừ thôi chuyện đó
Nhưng hôm nay anh mới nghĩ ra
Anh đã biến thành người định kiến
Mực ơi!
Đừng oán chủ, Mực à!
Mày không hiểu những gần xa Mỹ Diệm
Chúng ở đâu – mà lại núp bên ta
Chính chúng cướp cả cơm của khuyển
Những ngày ấy bao nhiêu thương xót
Tôi bước đi
không thấy phố
không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa.
trên màu cờ đỏ

6.

Hôm nay đài tiếng nói Việt Nam
Lại có chuyện tên Ngô Đình Diệm
Hắn sai con em là lữ du côn
Đi ném đá nhà Ủy ban Quốc tế.
Hắn bảo hắn Giơ-ne không ký
Hắn bịt tai, không biết chuyện hiệp thương!
Ô hay! Cái lưới ướn càn
Cả thế giới vả vào mồm hắn

Hắn giậm chân khoa lười đao cùn:
- Mặc kệ! Giết ta chết hẳn
 thì thôi
Ta chẳng giả miền Nam!
Chứ
Giả miền Nam cho nước Việt Nam
Thì ta chết
 - thầy ta cũng chết
Hắn thét lên ộc máu mũi máu mồm
Hắn lỏng lộn, ôm miền Nam mà cắn!
Thịt dân ta từng mảng nát bươm
Nhưng không!
Hôm nay
Cả thành phố Sài Gòn
Đóng cửa!
Không họp chợ!
Không ra đường!
Những mảng thịt
Những đọi máu đào
Đang rầm rập kéo nhau
 đi ngoài phố
Hôm nay
 hàng triệu mối thù sâu
 tới đập cửa lão già Ngô đòi mạng
Vung đao cùn chém phải quăng trời không!
Hắn đi ngủ,
 muôn tiếng kêu xúm lại quanh giường
Hắn ngồi ăn
 tiếng khóc nổi trong cơm
Hắn nhắm mắt
 tiếng kêu vào giấc ngủ
Hắn rong chơi
 tiếng rửa bước theo chân
Hắn hội họp
 tiếng kêu ngồi cạnh
Giơ bàn tay đòi mạng nghèo ngào
Tên tội nhân kia!
Lịch sử vạch tên mày!
Tên đứ tay sai!
Chẳng có lâu đâu!
Hắn sẽ sống như tên mắc tội tử tù

Óc điên dại
- chân lê vòng xích
Trốn đi đâu?
Đất trời sâu
Đương vẫy máu
đuổi theo chân hấn.
Hấn run sợ – Quý xin đã muộn!
Dù đêm khuya, bóng tối đặc ngẫu ngẫu
Máu vẫn đỏ
trúng đầu trúng mặt
Tên tội nhân kia!
Lịch sử vang tên mày!

7.

Tôi đi giữa trời mưa đất Bắc
Tai bỗng nghe những tiếng thì thầm
Tiếng người nói xen tiếng đời âm ã.
- Chúng phá hiệp thương
- Liệu có hiệp thương?
- Liệu có tổng hay chẳng tổng?
- Liệu đúng kỳ? Hay chậm vài năm?
Những câu hỏi đi giữa đời lỏng chỏng
Ôi! Xưa nay Người vẫn thiếu tin Người
Người vẫn thường kinh hoàng trước Tương Lai
Người quên mất Mỹ là sư tử giấy
Người vẫn vội – Người chưa kiên nhẫn mấy
Gan người ta chưa phải đúng công nông
Người chữa có dạ lim trí sắt
Người mở to đôi mắt mà trông!
A tiếng kèn vang
quân đội anh hùng
Biển súng
Rừng lê
bạt ngàn con mắt
Quân ta đi tập trận về qua
Bóng cờ bay đỏ phố đỏ nhà...
Lá cờ ấy là cờ bách thắng
Đoàn quân kia muôn trận chẳng sờn gan
Bao tháng năm đói rét nhọc nhằn
Từ đất dấy lên
Là quân vô sản

Mỗi bước đi lại một bước trưởng thành
Thắng được Chiến Tranh
Giữ được Hòa Bình
Giặc cũ chết – lại lo giặc mới
Đoàn quân ấy – kẻ thù sợ hãi
Chưa bao giờ làm mất bụng dân yêu
Dân ta ơi! Chiêm nghiệm đã nhiều
Ai có LÝ? và ai có LỰC?
Tôi biết rõ đoàn quân sung sức ấy
Biết nhân dân
Biết Tổ Quốc Việt Nam này
Những con người từ ức triệu năm nay
Không biết nhục
Không biết thua
 Không biết sợ!
Hôm nay
Cả nước chỉ có một lời hô:
THỐNG NHẤT
Chúng ta tin khẩu hiệu ta đòi
- Giả miền Nam!
 Tôi ngửa mặt lên trời
Kêu một tiếng – bỗng máu trời rơi xuống
Vài ba tia máu đỏ rơi vào tôi
Dân ta ơi!
Những tiếng ta hô
Có sức đâm trời chảy máu.
Không địch nào cưỡng nổi ý ta
Chúng ta đi – như quả đất khổng lồ
Hiện hậu lắm – nhưng mà quả quyết...

8.

Hôm nay
Những vần thơ tôi viết
Đã giống lưới lè: đâm
Giống viên đạn: xé
Giống bão mưa: gào
Giống tình yêu: thấm
Tôi thường tin ở cuộc đấu tranh đây
Cả nước đã bầu tôi toàn phiếu
Tôi là người vô địch của lòng tin.
Sao bỗng đêm nay,

tôi cúi mặt trước đèn?
Gian nhà vắng – chuột đêm nó rúc.
Biết bao nhiêu lo lắng hiện hình ra.
Hừ! Chúng đã biến thành tảng đá
chặn đường ta!
Em ơi thế ra
Người tin tưởng nhất như anh
vẫn có những phút giây ngờ vực
Ai có LÝ? Và ai có LỰC?
Ai người tin? Ai kẻ ngã lòng tin?
Em ơi
Cuộc đấu tranh đây
Cả nước
cả hoàn cầu
Cả mỗi người đêm ngủ vẫn lo âu
Có lẫn máu, có xót thương, lao碌.
Anh gạch xóa trang thơ hằn nét mực
Bỗng mắt anh nhìn thấy! Lạ lùng thay!
Tảng đá chặn đường này!
Muôn triệu con người
Muôn triệu bàn tay
Bật cả máu ấy đá lăn xuống vực!
Anh đã nghĩ: không có đường nào khác
Đem ngã lòng ra
mà thống nhất Bắc Nam ư?
Không không!
Đem sức gân ra!
Em ơi em!
Cái này đở lắm, gọi là TIM
Anh cho cuộc đấu tranh giành THỐNG NHẤT

9.
Hôm nay
Trời đã thôi mưa
Thôi gió
Nắng lên
Đỏ phố
đỏ nhà
đỏ mọi bông tim lá phổi
Em ơi đếm thử bao nhiêu ngày mưa!
Bây giờ

Em khuôn đồ đạc ra phơi
Em nhé đừng quên
Em khuôn tất cả tim gan chúng mình
 phơi nắng hết.
Em nhìn
Cao tit
 trời xanh
Dưới phố bao nhiêu cờ đỏ!
Hôm nay em đã có việc làm
Lương ít – Sống còn khó khăn!
Cũng là may...
Chính phủ muôn lo nghìn lắng
Thực có tài đuổi bão xua mưa
Không thì còn khổ
Em treo cờ đỏ đầu nhà
Lá cờ trừ ma
Xua được bóng đen chúng nó!
Tiếng gì âm phố em à?
A! Những người đi Nam trở ra
Phải rồi! Quên sao đất Bắc!
- Khổ! Trong ấy loạn
Phải đi đồn điền cao su
Chúng tôi bị lừa
Bà con muốn ra không được.
Đồng bào vui muốn khóc
Ô này lạ chưa?
- Mây ngoài này không đen
Mây đen vào trong ấy cả
Đúng rồi! Đó là công sức của nhân dân ta
 lừa mây đuổi gió
Những vết thương kháng chiến đỏ lôm
Đã mím miệng, lên da lên thịt.
Tôi bỗng nhói ở nơi lồng ngực
Em ơi
Chúng đốt phố Ga-li-ê-ni
 và nhiều phố khác.
Anh đã sống ở Sài gòn thuở trước
Cảnh miền Nam thành một góc tim anh
Chúng đốt tận đâu
 mà lửa xém tim mình
Tim nó bị thui đen một nửa

Từ dạo ấy
 mà em chẳng rõ.
- Em hãy chờ cho anh khỏi ngã
Đứng đây
Một lúc!
Cờ bay
 đỏ phố
 đỏ nhà
Màu cờ kia là thang thuốc chữa cho anh.
Em có thấy bay trên trời xanh
Hàng triệu tâm hồn?
Họ đã bỏ miền Nam
 ra Bắc!
Chúng đem súng mà ngăn
Đem dây mà trói!
Giữ thân người
 không giữ được nhân tâm
Người Nam gửi tâm hồn ra Bắc cả.
Bọn Mỹ Diệm ôm đầu sợ hãi
Đổ lên chúng nó
Mây đen
 lửa loạn
 bão thù
Ai thắng ai thua?
Ai có LÝ và ai có LỰC?

Em ơi
Hôm nay
 trời xanh
 xanh đúc
Nắng lên
 đỏ phố
 đỏ cờ
Cuồn cuộn mít tinh
Những ngày thương xót đã lùi xa
Hòa bình
Thêm vững
Anh bước đi
 đã thấy phố thấy nhà
Không thấy mưa sa
Chỉ thấy nắng lên

trên màu cờ đỏ
Ta ở phố Sinh Từ
Em này
Hôm nay
Đóng cửa
Cả nhà ra phố
Mít tinh
Chúng ta đi
 nổi bão
 biểu tình
Vung cờ đỏ
 hát hò
 vỡ phôi...
Hỡi những người
 thành phố
 thôn quê
Đói no lành rách
Người đang vui
Người sống đang buồn
Tất cả!
Ra đường!
Đi!
Hàng đoàn
 hàng đoàn
Đòi lấy tương lai:
HÒA BÌNH
 THỐNG NHẤT
 ĐỘC LẬP
 DÂN CHỦ
Đó là tim
 là máu đời mình
Là cơm áo! Là ái tình
Nhất định thắng!

Thơ Mi-ni

Tác phẩm là bản gốc? đời là bản sao?

Ồi Ôi, luôn tam sao thất bản

Tôi khóc những chân trời không có người bay

Lại khóc những người bay không có chân trời

Tôi khóc những chân trời – bụi đỏ

Ở đó: vắng người

Không có người biết khóc – các chân mây

Vô tư như thuở ngày xưa

Nhìn một vì sao

Buồn bên ngưỡng cửa

Em hãy giữ gìn đôi mắt lệ.

Đừng đau nứt lệ hạ huyền

Nỗi buồn sáng thế còn nguyên.

1988 – 1989

Tình Yêu

Gửi em K, những ngày phải xa nhau

Em ơi

anh không ngủ được
bốn đêm rồi!

Nhớ em

đường phố Sinh Từ
đen cả mũi
mùi than
mùi bụi

Nhớ gian nhà

bây giờ
lùi lũi
một mình em

Em ạ

Tình yêu không phải lặng bao giờ

Nó đè sóng

đe mưa
nổi bão...

Tình yêu

không phải chuyện
đưa cho nhau
ngày một bó hoa

Nó là chuyện

những đêm rờn
không ngủ

Tóc tai bù

như những rặng cây to

Nó vật vã

những đêm trời động gió

Tình yêu

không phải là
kề vai mớ
sầu mọng dưới trăng mòn

Mà phải sống

phải cởi trần
mưa nắng

Phải mở hôi

chảy đẫm
tận buồng gan.
Tình yêu không phải
chuyện ngàn năm
kề sát má
Mà bỗng dung –
một quả tim chung
Phải bỏ nó
làm
đôi
Người một nửa
người
ôm một nửa...
Tình yêu
không phải là
những chiếc toa đen
con tàu cuộc sống
Tuỳ chuyến đi
mà cắt bỏ
hoặc nối thêm
Mà tự nó là
Một ĐÀU TÀU HOẢ
Có nghìn toa
buổi – sáng
buổi – không đèn
Triệu mã lực
con tàu điên
tàu dại
Nó đâm bừa
gãy cẳng
ngày đêm
Nó hú chết
thời gian
khoảng cách
Nó rú lên
trên trái đất
chưa người
Chưa xã hội
chưa luân thường
ước lệ...
Tình yêu không phải

chuyện bạ sao yêu
cũng được
Nó lạ lùng
như giữa một trời sao
triệu triệu ánh
Chỉ có anh
đã khản tiếng
kêu gào
Mới gọi được
vì – sao – em
hay khóc
Và có em
đi mãi đến mê
người
Mới dừng lại
ôm mình anh
buồn tủi
Vì – sao – anh
rốc lửa
xém bên trời...
Tình yêu
không phải
có hoặc không
cũng được!
Mà nó như là
những vần thơ
Những bắp thịt
những đường gân
tổ quốc
Em ơi
em lại khóc
em à?
Gian nhà vắng
con chó nằm nó rú...
Anh mới đấm lên trời
dẫm quả đấm
Bao giờ anh
ngồi
chết
một gian buồng

Bốn bức tường
 nó giữ chặt người
 anh
Để giáo dục anh về nhiều chuyện
Và chuyện yêu
 - là câu chuyện chúng mình...
Em đọc kỹ
 trang thơ này nhé
Em đếm xem
 bao chữ
 bao vần
Cũng tựa bao đêm
 em ngắm trời sao
Em đã thấy
 một vì sao
 ngất ngưỡng
Vi – sao – anh
 nó chuyển bốn bên trời
Đuôi nó cháy – đúng là
 vì sao dữ
Anh cho phép
 em khóc nhiều
 khóc nữa
Em ơi
 tình yêu em
 không có tuổi bao giờ
Mười thế kỷ
 vì sao
 anh
 vẫn cháy...